

WINTER IN DELFT.

December is geen echte wintermaand. Bij winter denk je aan sneeuw op de velden, ijs in de vaarten, heldere lucht en zon aan den hemel. En wat hebben we daarvan in deze Decembermaand gezien! We waren letterlijk de heele maand tot dusver in de wolken, en wie de uitdrukking van „in de wolken zijn” voor groote blijdschap smaken heeft uitgevonden, heeft zich van de wolken maar wat voorgesteld. Zóó zijn de wolken, zooals wij het om ons heen hadden al die mistige dagen. De lucht vol met waterdruppeltjes, die hangen aan je kleeren, aan je haren, aan je baard, tot aan je wenkbrauwen en je oogharen. En soms vereenigden de druppeltjes zich tot groote druppels, en 't kwam als plasregen neer, en dan zegende je nog dien regen, die het slijk van de straten eens wegspoelde, zoodat ze weer begaanbaar werden.

Neen, dat was geen winter, dat was het slot van den herfst, en dat slot wordt sommige jaren zóó gerekt, dat het duurt tot het begin van de lente.

Maar soms ook komt toch de echte winter. En vaak nog heel onverwacht. De regendruppeltjes koelen nog een beetje af, 't wordt sneeuw, die in het slijk valt en verdwijnt. Maar die eerste sneeuw geeft blijde gezichten, want:

De eerste sneeuw in 't natte slijk
Geeft binnen drie dagen een harden dijk,

zooals men in Friesland zegt, waar de wegen dijken heeten en — meestal ook zijn.

En als die wegen maar eerst hard worden van de vorst, dan blijft ook de sneeuw wel liggen, en dan krijgen we die mooie wintergezichten, waar je elk jaar opnieuw van geniet, en die je op platen en schilderijen altijd weer bewondert.

Meestal zijn dat buitentafereltjes, met sneeuw in bosschen

en op velden en boerenwoningen. Doch ik vraag u, of de sneeuw op een Delftsch grachtje niet ook van bekende schoonheid is.

Nu wil ik er dadelijk bijvoegen, dat ik opzettelijk van een Delftsch grachtje spreek. In een stadsstraat is aan de sneeuw niets aan; 't wordt gore modder. 't Moet in de stad een gracht met boomen wezen, zal de sneeuw mooi zijn. Maar bijzonder mooi is het toch wel aan de smalle grachtjes in onze oude Hollandsche steden, en onder deze zijn er geloof ik geen mooiere dan die in het oude Delft.

Delft is toch zoo'n mooi stadje met zijn smalle grachtjes, zijn hooge bruggetjes en zijn keurige leuningetjes. Ja, je moet die dingen in Delft noemen met verkleinwoordjes, en die kleinheid maakt het juist zoo aardig. Je wilt in Delft geen groote en lompe dingen zien. Ik let wel eens op de stoomtram Den Haag—Delft, die aan den breeden Rijswijkschen weg heel gewoon doet, maar die op het Oude Delft den indruk geeft van een lomp en log monster, veel te grof voor zijn omgeving. Dat ligt natuurlijk aan de omgeving. Er staan aan die grachtjes wel groote huizen, maar je let er niet op, omdat de grachten met hun boomen en hun bruggen zoo mooi zijn.

Ook in den zomer. Dan doen het de boomen, die hun takken over de grachtjes heen haast ineenstrengelen, zoodat de schepen varen onder een groen gewelf. En bijzonder mooi zijn die grachtjes ook in schemerlicht en vooral in maanlicht, wanneer het lantaarnlicht verbleekt.

Maar allerkeurigst is toch zoo'n gracht in de sneeuw, wanneer die mooie boomen hun witte bontkraagjes hebben gekregen, alsof ze naar een wintersportfeest gingen, en wanneer de oeveranden ook prijken met ongerepte sneeuw. En dan staat in het witte winterlicht die stokoude scheeve toren van de Oude Kerk zoo mooi grauw op den achtergrond. Waarlijk, de winter is mooi in bosschen en velden, maar heel mooi is toch ook de winter in Delft. En ik geloof, dat ik alle Delvenaars wel mag toewenschen, dat ze spoedig eens weer hun mooie grachtjes met sneeuw versierd mogen zien; dan krijgen wij andere Nederlanders ook echten winter, en die zal ons, wanneer hij niet te streng wordt, na al dat vocht wel goed doen. A. L.

